

helst Del i den Afgift, der erlægges, og for Staten kan det være fuldstændig ligegyldigt, om Arketallet er større eller mindre. Jeg tror ikke, man skal beregne Afgifterne i den Grad efter Arketallet, som her er gjort, og derved vedligeholde en urigtig Forestilling om, hvor Afgiften gaar hen; tværtimod vil jeg sige, at der kunde være Anledning til i § 88 at indsætte en Bestemmelse, der netop gik ud paa at udtrykke det rette Forhold, nemlig det, at det er Statskassen, som faar Afgifterne; det bør udtrykkelig udtales i Loven, at alle Afgifter, undtagen dem til Sognefoged, Stævningmænd og Retsvidner, tilfalder Statskassen. Det staar nemlig ingen Steder. Helst vilde jeg endogsaa se, at man benyttede Lejligheden til at ophæve den Rest, eller, rettere sagt, det Tillæg af private Sportler, som endnu eksisterer. Der er jo nemlig det mærkelige Forhold, at skønt vi i 1861 afskaffede Sportler til Rets-Embedsmænd, bestaar der endnu nogle private Sportler; der er senere Love, som have indført Afgifter uden udtrykkelig at sige, at de skulle tilfalde Statskassen, og saa ere de tilfaldne Embedsmændene. Disse faa Afgifter bør ogsaa tilfalde Statskassen; der er ingen, der har Interesse af det nuværende Forhold, hverken Staten eller Embedsmanden eller Befolkningen. Embedsmanden faar dem, men der sker for dem Afdrag i hans Lønning, Statskassen faar derved et Omsvøb, en Vidtløftiggørelse af Forretningerne, og hos Befolkningen vedligeholdes den urigtige Forestilling, at det, der betales paa et Retskontor, gaar til Embedsmanden i Stedet for til Statskassen. For et rent og klart Forhold mellem Befolkningen og Embedsmændene er det godt grundigt at faa udryddet dette, at Embedsmanden faar en eneste Øre af de Penge, der passere ind ad Kontorets Dør.

Efter dette Lovforslags § 67 ser det ud til, at det offentlige skal inddrive den Erstatning, som i en offentlig Straffesag tilkendes den forurettede. Det bør det ogsaa, men Bestemmelsen derom findes ikke paa det Sted, hvor den egentlig hører hjemme; det vilde vel være i Strafferetsplejens 33te Kapitel. Naar det forholdt sig saaledes, som jeg antager, at Retsafgiftslovens § 67 skal forstaaes saaledes;

som jeg her siger, vilde jeg sætte Pris paa, at man ved senere Behandling indsatte en udtrykkelig Bestemmelse derom paa det Sted, hvor den hører hjemme i Loven om Strafferetsplejen. Nu for Øjeblikket er det omvendt: den private, maa selv sørge for at inddrive den Erstatning, der i en offentlig Sag er tillagt ham. Det fremkalder altid Studsen hos den private skadelidte. Han forbavses over, at det offentlige, naar det har taget Sagen i sin Haand, og der er bleven afsagt en Dom, hvorved der er tilbudt ham en Erstatning, ikke sørger for, at han faar denne Erstatning. Det er med Rette, at det fremkalder Studsen. Jeg tror, det bør være saaledes, at det offentlige i Straffesager tager sig af Inddrivelsen ogsaa af Skadeserstatningsfordringen.

Idet jeg fremsætter disse faa Bemærkninger angaaende Retsafgiftslovsforslaget, være det mig tilladt sluttelig at gøre nogle faa Affattelsesbemærkninger, vedrørende dels dette, dels samtlige Lovforslag. Affattelsen er fra Kommissionens Side omhyggelig og gennemtænkt i Formen som i Realiteten. Men i den Bestræbelse, som ogsaa Kommissionen har vist, for bestandig at give det rigtige Udtryk for den Tanke, den vil have fremsat, og fortrinnsvis danske Udtryk, hvor man hidtil har brugt fremmede, har den dog vedblevet at bruge et saadant Ord som „Konklusion“ i Stedet for „Domsslutning“, medens den ganske rigtig har optaget Betegnelsen „Domsgrunde“ i Stedet for „Domspræmisser“. Jeg tror, man burde rette saadant et og andet. Der er andre Steder, hvor Kommissionen bruger det tyske „forstikke“ i Stedet for det danske „skjule“. Den Omstændighed, at et saadant Ord har faaet Indpas i mange ældre Love, burde ikke bevirke, at vi her ved en stor Reform i ny Affattelse fortsætter en mindre god Vane. Ligeledes findes der paa et og andet Punkt Levninger af det Kontortysk, som i Aarhundreder har været gennemgaaende i vort Lovgivningsprog, navnlig med dobbelte Participialbygninger; saadant et og andet burde vi vel ogsaa se at fjerne. Naar Lovforslaget paa flere Steder vedligeholder Betegnelsen „Politisag“ for det, som vi hidtil have kaldt saadan, vil jeg sige, at det er et mindre heldigt